

DER VAR EN TIME til midnat.

Det var sent forår, men mørkere, end han havde regnet med. Det var nok mest vandet dernede, næsten sort, som en hinde, der lå over det bundløse.

Han brød sig ikke om skibe, eller måske var det bare havet, han ikke forstod sig på, han frøs altid, når det blæste, som det gjorde nu, og Świnoujście langsomt forsvandt bag ham. Han plejede at stå med hænderne hårdt knuget om rælingen og vente, indtil husene ikke længere var huse, men små firkanter, der opløste sig, mens mørket omkring ham blev større og større.

Han var nioogtyve år gammel og bange.

Han kunne høre mennesker, der bevægede sig bag ham, de var også på vej; en nat og nogle timers søvn, og de ville vågne op i et andet land.

Han lænede sig frem og lukkede øjnene, det var, som om hver ny rejse var værre end den sidste, og hans sjæl var blevet lige så bevidst om risikoen, som hans krop allerede var det, de rystende hænder, sveden på panden, og kinderne, der brændte, selvom han frøs i den hidsige og bidende blæst. Om to døgn. Om to døgn ville han stå her igen, bare på vej tilbage, han ville allerede have glemt, hvordan han havde sværget aldrig at gøre det igen.

Han slap rækværket og åbnede døren, kulden blev til varme, og han gik ned ad de store trapper, hvor ansigter, han ikke genkendte, bevægede sig mod deres kahytter.

Han ville ikke sove, han kunne ikke sove, ikke endnu.

Baren var ikke noget at prale af, m/s Wawel var en af de største færger mellem det nordlige Polen og det sydlige Sverige, men det her: nussede borde og stole med fire magre pinde som ryg-

støtte; det var ikke meningen, at man skulle blive siddende særligt længe.

Han svedte stadigvæk, hænderne greb febrilsk ud efter ostemaden og ølglasset, han stirrede lige frem for sig, forsøgte ikke at lade den skinne igennem, angsten. Et par slurke øl, en halv bid af osten, han kæmpede stadig med kvalmen og havde håbet, at en ny smag ville fortrænge den anden; først den store bid fedt flæsk, som han havde været nødt til at spise for at give mavesækken en blød beklædning, og dernæst det gullige, som havde været pakket ind i brun gummimasse, de havde talt højt, hver gang han slugte én, to hundrede gange, indtil de små gummiboldene havde gjort svælget hudløst.

– *Czy podać panu coś jeszcze?*

Den unge kvinde, der serverede, så på ham, han rystede på hovedet, ikke i aften, ikke mere.

Varmen i kinderne føltes nu kun som en slags bedøvelse, han så et blegt ansigt i spejlet ved siden af kasseapparatet og skubbede tallerkenen med den urørte mad og det fulde glas så langt væk fra sig på bardisken som muligt, pegede på det, indtil servitricen forstod, hvad han mente, og flyttede det ned bag disken.

– *Postawić ci piwo?*

En mand på hans egen alder, let beruset, sådan en type, der vil snakke med hvem som helst for at slippe for at være alene. Han stirrede lige frem for sig som før, stirrede mod det hvide ansigt i spejlet, vendte sig ikke engang om, det var svært at vide sig sikker på, hvem der spurgte og hvorfor. En person, som satte sig i nærheden og virkede, som om han var beruset og gerne ville byde på øl, kunne godt være en, der kendte til formålet med hans rejse. Han lagde tyve euro fra sig på det sølvfarvede fad med kvitteringen og forlod det triste rum med de tomme borde og den meningsløse musik.

Han havde lyst til at skribe, så tørstig var han, og tungen søgte efter mere spyt for at gøre den tørre mund fugtig, han

turde ikke drikke, han var så bange for kvalmen, bange for ikke at kunne holde alt det nede, han havde slugt.

Han var nødt til at gøre det, beholde det hele, ellers – han vidste, at det var sådan, det fungerede – var han en død mand.

HAN LYTTETE til fuglene, som han plejede at gøre sidst på eftermiddagen, når den varme luft fra et eller andet sted ude over Atlanterhavet langsomt veg til side for endnu en kølig forårsaften. Det var den tid på dagen, han bedst kunne lide, han var blevet færdig med det, han skulle, men var alt andet end træt og havde derfor flere gode timer, før han var nødt til at lægge sig i den smalle seng på hotellet og prøve at sove i værelset, som stadig føltes som selveste inkarnationen af ensomhed.

Erik Wilson lod køligheden ramme ansigtet, lukkede øjnene lidt for at slippe for de stærke projektører, der druknede området i alt for hvidt lys. Han lænede sig tilbage og skævede forsigtig op på de store ruller pigtråd, som gjorde det høje hegn endnu højere, og han skubbede en underlig følelse af, at det faldt over imod ham, fra sig.

Et par hundrede meter væk, lyden af en gruppe mennesker, der bevægede sig over den enorme og oplyste plads.

Seks sortklædte mænd placeret foran, ved siden af, bagved gik en syvende.

En lige så sort bil skyggede dem langsomt.

Wilson fulgte nysgerrigt hvert eneste skridt.

Transport af militært mål. Transport gennem åbent rum.

Pludselig tog en anden lyd over. Nogen brugte et våben. Nogen udløste punktild, et skud ad gangen mod de mennesker, som gik dernede. Erik Wilson stod stille, han så hvordan de to sortklædte, der befandt sig tættest på det militære mål, kastede sig over det og pressede det mod jorden, han så, hvordan de fire andre vendte sig om og kiggede i den retning, skuddene kom fra.

Det gjorde Wilson også; identificerede våbnet ved at lytte.

En Kalashnikov.

Fra en passage mellem to lave bygninger, fyrre, måske halvtreds meter væk.

Fuglene, som lige havde sunget, var væk, selv den varme vind, der om lidt ville blive koldere, var forsvundet.

Gennem hegnet havde Erik Wilson kontrol over hver eneste bevægelse, han kunne høre hvert et moment af stilheden. Mændene i sort besvarede ilden, og bilen accelererede kraftigt for derefter at bremse op ved det militære mål og lægge sig imellem det og skuddene, som regelmæssigt blev affyret fra de lave huse. Et par sekunder, ikke mere, så var den, man beskyttede, blevet trukket ind på køretøjets bagsæde gennem en åben dør og forsvundet i mørket.

– Godt.

Stemmen kom oppefra.

– Vi er færdige for i aften.

Højtalerne var placeret lige under de store projektører. Også denne aftens præsident havde overlevet. Wilson strakte sig, lyttede, nu var fuglene tilbage. Det var et mærkeligt sted. Det var tredje gang, han besøgte det, FLETC var navnet, *Federal Law Enforcement Training Center*. Det lå så langt sydpå i staten Georgia, som det var muligt at komme, en militærbase ejet af den amerikanske stat, træningssted for de amerikanske politiorganisationer, DEA, ATF, US Marshals, Border Patrol og så den her tjeneste, som endnu en gang netop havde reddet nationen, Secret Service. Han var helt sikker, han kiggede nøjere på den oplyste asfalt, det havde været deres bil, deres mandskab, de øvede tit på denne tid af dagen.

Han fortsatte med at gå langs det hegn, som udgjorde grænsen til en anden virkelighed. Det var lettere at ånde nu, han havde altid godt kunnet lide vejret herovre, det var så meget lysere, så meget varmere end at vente på en stockholmsk sommer, som aldrig ville indfinde sig.

Det lignede et hvilket som helst hotel, han gik forbi lobbyen

og satte retning mod den dyre og kedsommelige restaurant, men ændrede så mening og fortsatte over mod elevatorerne, kørte op til tolvte etage i den bygning, som i nogle dage eller uger eller måneder var kursusdeltagernes fælles hjem.

Der var indelukket og alt for varmt på værelset. Han åbnede vinduet, som vendte ud mod det store øvelsesområde, og kiggede et øjeblik ind i det blændende projektørlys, tændte for fjernsynet, zappede rundt mellem kanalerne, der alle sammen viste det samme. Han lod det være tændt, det skulle være tændt, indtil han gik i seng; det var det eneste, der kunne få et hotelværelse til at føles levende.

Han var rastløs.

Der var en uro et eller andet sted inde i kroppen, den krøb fra maven ned i benene og videre ned til fødderne, og han rejste sig fra sengekanten, strakte sig, gik over til skrivebordet og de fem mobiltelefoner, der lå linet op med et par centimeter imellem sig på den blanke bordoverflade, fem identiske telefoner mellem lampen med den lidt for store skærm og det mørke skriveunderlag.

Han løftede dem, aflæste dem, en ad gangen. De fire første, ingen opkald, ingen meddelelser.

Den femte, han så det allerede, inden han havde fået fat i den.

Otte ubesvarede opkald.

Alle fra det samme nummer.

Det var sådan, han havde arrangeret det. Der var kun opkald fra et eneste nummer til den her telefon.

To uregistrerede telefoner med taletidskort, som kun ringede op til hinanden. Hvis nogen undersøgte det, hvis nogen faldt over deres telefoner, så var der ingen navne, kun to telefoner, der tog imod opkald og selv ringede op fra og til to ukendte abonnenter, der overhovedet ikke kunne spores.

Han kiggede på de fire andre telefoner på bordet. Alle med den samme opsætning som den her, de ringede alle sammen til et andet ukendt nummer, og de blev alle sammen ringet op af et andet ukendt nummer.

Otte ubesvarede opkald.

Erik Wilson holdt hårdt om den telefon, som tilhørte Paula.

Han regnede. Den var over tolv om natten i Sverige. Han indtastede nummeret.

Paulas stemme.

– *Vi er nødt til at mødes. I femmeren. Om præcis en time.*

Femmeren.

Vulcanusgatan 15 og Sankt Eriksplan 17.

– Det kan ikke lade sig gøre.

– *Vi er nødt til at mødes.*

– Det er umuligt. Jeg er i udlandet.

Tung vejtrækning. Helt tæt på. Og alligevel hundredvis af kilometer væk.

– *Så har vi et forbandet stort problem, Erik. Vi gennemfører en stor leverance om tolv timer.*

– Afbryd den.

– *For sent. Femten polske muldyr er på vej ind.*

Erik Wilson satte sig på sengekanten, samme sted som før, sengetæppet var lettere rynket.

Et stort køb.

Paula var trængt langt ind i fraktionen, længere end nogen anden, han nogensinde havde hørt om.

– Du står af. Nu.

– *Du ved godt, det ikke fungerer sådan. Du ved godt, at jeg er nødt til at fortsætte. Ellers er det to kugler i tindingen.*

– Jeg gentager: Stå af. Hør nu godt efter, du kan ikke få nogen opbakning fra mig. Stå af, for helvede!

Der bliver altid ubehageligt stille, når nogen lægger røret på midt i en telefonsamtale. Wilson havde aldrig brudt sig om elektronisk tomhed. Når en anden bestemte, om en samtale var slut.

Han gik over til vinduet igen, søgte med øjnene i det stærke lys, der fik det store øvelsesområde til at krympe, næsten drukne i alt det hvide.

Stemmen havde virket forceret, næsten bange.

Erik Wilson holdt stadig mobiltelefonen i hånden, han så på den, på tavsheden.

Paula ville gennemføre det på egen hånd.

Mandag

HAN HAVDE STANDSET bilen midt på Lidingöbron.

Solen var for første gang brudt gennem mørket nogle minutter over tre, den havde siden puffet og skubbet, presset og jaget, så alt det sorte ikke ville vende tilbage før sent ud på aftenen. Ewert Grens rullede vinduet ned og kiggede ud over vandet, han indåndede køligheden, mens solopgangen blev til morgen, og den satans nat lod ham være i fred.

Han fortsatte over på den anden side af den stadig sovende ø til huset, som lå så smukt på en klippe med udsigt over bådene, der sejlede forbi langt nede. Han parkerede på den tomme asfalt, tog politiradioen ud af opladeren, satte mikrofonen fast på reverset. Han havde altid ladet den blive i bilen, når han besøgte hende, ingen opringning var vigtigere end deres samtale, men nu var der ikke længere nogen samtale at forstyrre.

Ewert Grens havde kørt til plejehjemmet en gang om ugen i niogtyve år, og han var ikke holdt op. Selvom det var en anden, der boede på hendes værelse nu. Han gik hen til det, der havde været hendes vindue, til det sted, hvor hun havde siddet og kigget på livet udenfor, det sted, hvor han havde siddet ved siden af hende og forsøgt at forstå, hvad det egentlig var, hun ledte efter derude.

Det eneste menneske, han nogensinde havde stolet på.

Han savnede hende så meget, denne forbandede tomhed klamrede sig til ham, han løb fra den hele natten, men den løb efter, han kunne ikke slippe af med den, han råbte ad den, men den fortsatte bare, han indåndede den, han havde ingen anelse om, hvordan man fik sådan en tomhed til at forsvinde.

– Politikommissær Grens.

Hendes stemme var kommet oppe fra glasdøren, som plejede at stå åben, når vejret var godt. Så fik alle kørestole plads ved bordet ude på altanen. Susann, den lægestuderende som ifølge navneskiltet på den hvide kittel nu var blevet reservelæge, var taget med ham og Anni ud i den der skærgårdsbåd, og hun havde dengang advaret ham imod at håbe *for meget*.

– Hej.

– Så er du her igen.

– Ja.

Han havde ikke set hende i meget lang tid, ikke siden dengang Anni stadig levede.

– Hvorfor gør du det her?

Han kiggede på det tomme vindue.

– Hvad mener du?

– Hvorfor gør du det her mod dig selv?

Værelset var mørkt, den, der boede derinde, sov endnu.

– Jeg forstår ikke, hvad du mener.

– Jeg har set dig stå her udenfor tolv tirsdage i træk.

– Er det måske forbudt?

– Samme ugedag, samme klokkeslet. Som dengang.

Ewert Grens svarede ikke.

– Ligesom dengang hun levede.

Susann gik et trin ned ad trappen.

– Det er ikke godt for dig.

Hun hævede stemmen.

– Et er at sørge. Men man kan ikke skemalægge sin sorg. Du lever ikke *med* sorgen. Du lever *for* den. Du fastholder den, gemmer dig bag den. Kan du ikke se det, politikommissær Grens? Det, du er bange for, er allerede sket.

Han kiggede ind i det mørke vindue, han så sig selv, solen reflekterede en ældre mand, som ikke vidste, hvad han skulle sige.

– Du er nødt til at give slip. Du er nødt til at komme videre. Uden et skema.

– Jeg savner hende så meget.

Susann gik op ad trappen, tog fat i altandørens håndtag, hun ville lukke efter sig, men blev stående på halvvejen, råbte.

– Jeg vil aldrig mere se dig her igen.

DET VAR EN SMUK lejlighed på femte sal, Västmannagatan 79. Tre større værelser i en ældre ejendom, højt til loftet, nedslebne trægulve, en smule lys faldt også ind fra Vanadisvägen.

Piet Hoffmann stod i køkkenet, åbnede først køleskabet og derefter endnu en liter mælk.

Han så på manden, som lå på gulvet med ansigtet ind over en rød plasticspand. En lille lort fra Warszawa, småkriminelt og afhængig af stoffer, fuld af bumser, dårlige tænder, for gammelt tøj. Han sparkede med skoens hårde spids i siden på ham, endelig brækkede den stinkende lille skid sig, hvid mælk og små, brune stykker gummimasse ned på bukserne, ned på det blanke køkkengulv, som var lavet af en slags marmor.

Han skulle drikke mere. *Napij się kurwa*. Og han skulle brække sig mere.

Piet Hoffmann sparkede til ham igen, men ikke så hårdt denne gang, den brune gummimasse var blevet viklet omkring hver eneste kapsel for at beskytte maven imod de ti gram amfetamin, og han ville ikke risikere, at et eneste gram havnede, hvor det ikke skulle. Den ildelugtende mand, der lå for hans fødder, var en af femten velforberejede muldyr, som i løbet af natten og morgenen hver især havde transporteret omkring to tusinde gram via m/s Wawel fra Świnoujście og videre med toget fra Ystad uden at være klar over, at fjorten andre også havde krydset grænsen og nu sad forskellige steder i Stockholm og ventede på at blive tømt.

Han havde i lang tid forsøgt at tale roligt, han fremlagde alting langsomt, men nu skreg han *pij do cholery* højt, mens han sparkede den lille lort, han skulle for ind i helvede drikke den sa-

tans karton mælk, og han skulle for ind helvede *pij do cholery* kaste tilstrækkeligt med kapsler op til, at køberen kunne kontrollere og vurdere forsendelsen.

Den tynde mand græd.

Han havde pletter på bukserne og skjorten, og det bumsede ansigt var lige så hvidt som det gulv, han lå på.

Piet Hoffmann sparkede ham ikke længere. Han havde talt de mørke stykker, der svømmede rundt i mælken, og han havde ikke brug for flere lige nu. Han fiskede den brune gummimasse op, tyve næsten runde bolde, som han iført plastichandsker skyllede under køkkenvaskens hane for siden at pille dem i stykker, indtil de var blevet til tyve små kapsler og lå på en af porcelænstallerkenerne fra køkkenskabet.

– Der er mere mælk. Og der er endnu flere æsker med pizza. Du bliver her. Du drikker og æder og brækker dig. Vi venter på resten.

Stuen var varm, indelukket, de tre mænd, som sad ved et langt bord i mørkt egetræ, svedte alle sammen, for meget tøj og for meget adrenalin, han åbnede altandøren og stod stille, mens en kølig vind slap al den brugte ilt ud.

Piet Hoffmann talte polsk, de to, som forstod, hvad han sagde, foretrak det sådan.

– Han har stadig atten hundrede gram i sig. Tag jer af det. Og betal ham, når han er færdig. Fire procent.

De lignede hinanden en hel del, var omkring de fyrre, var iklædt mørke jakkesæt, der var dyre, men så billige ud, barberede isser, som set tæt på afslørede en tydelig krans af døgngammelt og leverpostejfarvet hår, fraværende, glædesløse øjne, og ingen af dem smilede særlig tit. Han havde vist egentlig aldrig set nogen af dem grine. De gjorde, som han sagde, forsvandt ud i køkkenet for at tømme muldyret, der lå og brækkede sig, det var jo hans leverance, og ingen af dem havde lyst til at skulle forklare i Warszawa, at et køb var gået ad helvede til.

Han vendte sig mod den tredje mand ved bordet, talte for første gang svensk.

– Det her er tyve kapsler. To hundrede g. Det er nok, hvis du vil vurdere det.

Han betragtede en høj, blond, veltrænet fyr på hans egen alder, omkring femogtredive. Han var iklædt sorte cowboybukser og hvid T-shirt, og han havde en hel del sølv på fingrene og omkring håndled, hals. Det var en person med et mordforsøg på samvittigheden, fire år på Tidaholm og siden to grove mishandlinger og syvogtyve måneder på Mariefred. Alt var, som det skulle være. Og alligevel havde han den der følelse, han ikke kunne sætte fingeren på. Det var, som om køberen bar en maske, som om han spillede en rolle og ikke gjorde det godt nok.

Piet Hoffmann blev ved at se på ham, da han tog et barberblad op af bukselommen og skar en af kapslerne op på langs og lænede sig frem mod porcelænstallerkenen for at lugte til indholdet.

Den der følelse. Den var der stadigvæk.

Men måske var ham, som sad der og ville købe, bare tændt? Eller nervøs. Eller måske var det netop derfor, at Piet havde ringet til Erik midt om natten; fordi noget ikke stemte og virkede solidt nok, men han havde ikke kunnet formulere det i telefonen.

Der lugtede af blomster, tulipaner.

Hoffmann satte to reagensglasstativer til side, men kunne stadig lugte det.

Køberen havde hakket den gullige og hårde masse, så det nu lignede pulver, han havde skrabet det op på barberbladet og lagt det i et tomt drikkeglas. Han sugede tyve millimeter vand op i en sprøjte og sprøjtede det ned på pulveret i glasset, det opløstes og blev til en klar, men sejtflydende væske. Han nikkede, tilfreds. Det var blevet hurtigt opløst. Det var blevet til en klar væske. Det var amfetamin, og den var lige så stærk, som sælgeren havde lovet.

– Tidaholm. Fire år. Var det sådan, det forholdt sig?

Det havde set professionelt ud. Men det føltes stadigvæk ikke rigtig.

Piet Hoffmann trak tallerkenen med kapslerne til sig, ventede på svar.

– Syvoghalvfems til to tusind. Men sad kun tre. Kom ud på god opførsel.

– Hvilken afdeling?

Hoffmann studerede køberens ansigt.

Ingen muskeltrækninger, ingen blinken med øjnene, ingen tegn på nervøsitet.

Han havde talt svensk med en svag accent, et eller andet naboland, Piet ville gætte på dansk, muligvis norsk. Han rejste sig pludselig, en irriteret hånd kom lidt for tæt på Piets ansigt. Det så stadig godt ud på papiret, men det var for sent, man kan mærke sådan noget, han skulle være blevet fornærmet meget tidligere, han skulle have fejlet med den der hånd foran ansigtet allerede fra starten, *stoler du ikke på mig, din lort.*

– Du har allerede set dommen, har du ikke?

Lige dér, det var, som om han *spillede* irriteret.

– En gang til. *Hvilken afdeling?*

– C-huset. Syvoghalvfems til nioghalvfems.

– C-huset. Hvor?

Og han gjorde det for sent.

– Hvad fanden er det, du har gang i?

– *Hvor?*

– C-huset. Afdelingerne *har* ingen numre på Tidaholm.

Han smilede.

Piet Hoffmann smilede tilbage.

– Hvem sad du sammen med?

– Nu må det fandme være nok!

Køberen talte højere, han ville lyde endnu mere irriteret, endnu mere fornærmet.

Hoffmann hørte noget andet.

Én, som lød usikker.

– Skal vi fortsætte det her eller hvad? Jeg havde fået det indtryk, at du bad mig om at komme, fordi du ville sælge noget?

– *Hvem sad du inde med?*

– Skåne. Mio. Josef Libanon. Virtanen. Greven. Hvor mange vil du have?

– Hvem mere?

Han stod stadig op, tog et enkelt skridt hen imod Hoffmann.

– Jeg afbryder det her.

Han kom nærmere, sølvet omkring håndled og fingre blinkede, da han holdt hånden op foran Piet Hoffmanns ansigt.

– Du får ikke flere. Det må være nok nu. Du bestemmer selv, om vi skal fortsætte det her.

– Josef Libanon er udvist på livstid og forsvandt, da han landede i Beirut for tre en halv måned siden. Virtanen har i de sidste år siddet på Sätters lukkede afdeling og helt uden for rækkevidde savlet i en kronisk psykose. Mio er gravet ned ...

De to i dyre jakkesæt med de kronragede hoveder havde opfattet de høje stemmer og åbnet køkkendøren.

Hoffmann vinkede til dem, at de skulle komme nærmere.

– Mio er gravet ned i grusgraven ved Ålstäket på Värmdö med to skud gennem venstre side af baghovedet.

Der var nu tre fremmedsprogede personer i lokalet.

Piet Hoffmann noterede sig, hvordan køberen så sig omkring, hvordan han ledte efter døren.

– Josef Libanon, Virtanen, Mio. Jeg fortsætter med Skåne: drukket halvt ihjel, han kan ikke længere huske, om han sad på Tidaholm, eller om det var i Kumla eller hvorfor ikke Hall. Og Greven ... ham skar personalet ned, da han hængte sig i et af Härnösand-arrestens lagner. Det var dine fem navne. Du valgte dem godt. Siden ingen af dem kan bekræfte, at du også sad inde.

En af mændene i de mørke jakkesæt, ham der hed Mariusz, gik et skridt frem, en pistol i den ene hånd, den var sort, polsk produceret Radom, og den så ny ud, da han holdt den mod kø-

berens hoved. Piet Hoffmann skreg til Mariusz, han skreg *uspokój się do diabła* flere gange, Mariusz skulle for helvede *uspokój się do diabła* tage det roligt, ingen satans pistolmundinger mod nogens tinding.

En tommelfinger mod sikringen, Mariusz trak den langsomt tilbage, grinte og sænkede pistolen, og Hoffmann fortsatte på svensk.

– Ved du, hvem Frank Stein er?

Hoffmann så på køberen. Øjnene, som burde se irriterede, krænkede og nu også rasende ud.

– Det ved du godt, at jeg gør.

– Godt. Hvem er han?

– C-huset. Tidaholm. Et sjette navn. Tilfreds?

Piet Hoffmann tog sin mobiltelefon fra bordet.

– Så kan det være, at du gerne vil snakke lidt med ham? Når nu I sad inde sammen?

Han holdt telefonen op foran ansigtet, fotograferede øjnene, der vogtede på ham, og indtastede så et nummer, som han havde lært udenad. De iagttog hinanden, mens han sendte billedet og indtastede nummeret igen.

De to i jakkesæt, Mariusz og Jerzy, talte hidsigt sammen. *Z drugiej strony*. Mariusz skulle flytte sig, han skulle stå på den anden side, til højre for køberen. *Blżej głowy*. Han skulle gå tættere på, han skulle hæve våbnet, holde det mod højre tinding.

– Du må meget undskylde mine venner fra Warszawa, de er lidt nervøse.

Nogen svarede.

Piet Hoffmann talte kort og holdt derefter telefonens display op.

Et billede af en mand, som havde sit lange, mørke hår i en hestehale og et ansigt, der ikke længere så så ungt ud, som det faktisk var.

– Frank Stein.

Hoffmann kiggede ind i de urolige øjne, indtil de så væk.

– Og du ... du påstår stadig, at I kender hinanden?

Han slukkede telefonen og lagde den på bordet.

– Mine to venner taler ikke svensk. Det her siger jeg kun til dig.

Han kastede et kort blik over mod de to andre, de var lige rykket nærmere og diskuterede, hvilken side de skulle stå på, når de ville rette pistolens munding mod køberens hoved.

– Vi to har et problem. Når nu du ikke er den, du påstår, at du er. Jeg giver dig to minutter til at forklare mig, hvem du er.

– Jeg forstår ikke, hvad du mener.

– Nå, ikke? Jeg gider ikke mere sludder nu. Det er for sent. Du skal bare fortælle mig, hvem fanden du er. Og det skal være nu. For til forskel fra mine venner, betragter jeg lig som et problem, og oveni det er de enormt dårlige til at betale.

De ventede. På hinanden. På, at nogen skulle sige noget, der lød højere end den monotone, smækkende lyd, der kom ud af munden på den mand, som trykkede sin Radom hårdere ind mod den tynde ansigtshud.

– Du havde gjort et fint stykke arbejde med at stykke en troværdig baggrund sammen, og du ved godt, at den lige er røget på gulvet, fordi du undervurderede, hvem det er, du har at gøre med. Den her organisation er bygget op omkring officerer i den polske efterretningstjeneste, og jeg finder ud af lige præcis, hvad fanden jeg vil om dig. Jeg kan spørge om, hvor du gik i skole, og du kan svare i henhold til din indstuderede historie, men en eneste opringning, og jeg ved, om det passer. Jeg kan spørge, hvad din mor hedder, om din hund er vaccineret, hvilken farve din nye kaffemaskine har. En eneste opringning, og jeg ved, om det passer. Og Frank Stein genkendte dig ikke. I sad ikke inde sammen på Tidaholm, fordi du aldrig har siddet der. Din dom er blevet opfundet, for at du skulle kunne sidde her hos os og lade, som om du købte nyfabrikeret amfetamin. *Så vi tager den lige en gang til.* Fortæl os, hvem du er. Og måske, men kun måske, kan jeg så overtale de her to til ikke at trykke af.

Mariusz holdt hårdt om pistolkolben, den smækkende lyd kom hurtigere og hurtigere, den blev også højere, han havde ikke forstået, hvad Hoffmann og køberen havde talt om, men han forstod, at noget var på nippet til at bryde. Han skreg på polsk, *hvad fanden snakker I om, hvem fanden er han*, og afsikrede sit våben.

– Okay.

Køberen kunne mærke muren af impulsiv aggression, aggression af den rastløse slags, uberegnelig.

– Jeg er fra politiet.

Mariusz og Jerzy talte ikke svensk.

Men et ord som *politi* behøvede ingen oversættelse.

De skreg til hinanden igen, mest Jerzy, han skreg, at Mariusz for ind i helvede skulle trykke af, mens Piet Hoffmann holdt begge arme i vejret og trådte et skridt nærmere.

– Flyt jer!

– Han er politimand!

– Jeg tager mig af det her!

– Ikke nu!

Piet Hoffmann løb hen imod dem, men han ville ikke kunne nå det, og ham, der havde metallet trykket mod hovedet, kunne mærke det, han rystede, ansigtet forvredet.

– Jeg er fra politiet, for fanden, få ham væk!

Jerzy havde godt nok sænket stemmen lidt og var *bliżej* næsten rolig, da han instruerede Mariusz til at stå tæt på og at *drugiej strony* skifte side igen, fordi det trods alt nok var bedre at skyde gennem den anden tinding.

HAN LÅ STADIG I SENGEN, det var sådan en morgen, hvor kroppen ikke rigtig ville vågne, og verden var alt for langt væk.

Erik Wilson indåndede den fugtige luft.

Det var stadig koldt, da vinduet lukkede den tidlige morgen i det sydlige Georgia ind, men det ville snart blive varmt, endnu varmere end i går. Han prøvede at følge den store ventilators vinger, mens de drejede over hans hoved, men han opgav, da han fik tårer i øjnene. Han havde sovet en time ad gangen. De havde talt sammen fire gange i løbet af natten, og Paula havde lydt mere og mere presset for hver samtale, stemmen havde haft en fremmed klang, stresset og vild på en måde, der grænsede til vild flugt.

Han havde i et stykke tid kunnet høre de velkendte lyde fra FLETC's store øvelsesgård, klokken måtte altså være over syv, tidlig eftermiddag i Sverige, de ville snart være færdige.

Han rejste sig halvvejs op, satte en pude i ryggen. Fra sengen kunne han se ud ad vinduet på dagen, der havde været i gang i et godt stykke tid. Den asfalterede plads, hvor Secret Service i går havde beskyttet og reddet en præsident, var godt nok tom, kun stilheden efter en skudveksling gav stadig genlyd, men et par hundrede meter derfra på det andet øvelsesområde befandt en gruppe morgenfriske typer fra Border Patrol sig. De var ikklædt militærlignende uniformer og løb mod en hvid og grøn helikopter, der landede i nærheden af dem, Erik Wilson talte otte mænd, der klatrede om bord og derefter forsvandt mod himlen.

Han stod ud af sengen og tog et koldt brusebad, og det hjalp næsten, natten blev tydeligere, rædselssamtalen.

Jeg vil have, at du står af.

Du ved godt, at det ikke går.

Du risikerer mellem ti og fjorten år.

Hvis jeg ikke gennemfører det her, Erik, hvis jeg bakker ud nu, hvis jeg gør det uden en fornuftig forklaring ... risikerer jeg endnu mere. Livet.

Erik Wilson havde i hver eneste samtale og på forskellige måder prøvet at forklare, at en leverance og en forhandling hverken kunne eller måtte gennemføres uden hans opbakning. Han var ikke kommet nogen vegne, ikke når køberen og sælgeren og alle muldyrene allerede var til stede i Stockholm.

Det havde været for sent at afbryde.

Han ville kunne nå lidt hurtig morgenmad, blåbærpandekager, bacon, det der lyse og luftige brød. En kop sort kaffe og *New York Times*. Han sad altid ved det samme bord i et stille hjørne i den store kantine, han foretrak at have morgenen for sig selv.

Han havde aldrig haft sådan en som Paula før, én, der var trængt så dybt ind i en organisation, én, som var lige så skarp, årvågen og kold som ham. Han arbejdede i øjeblikket med fem personer, og Paula var bedre end dem alle sammen, for dygtig til at være kriminel.

En kop sort kaffe til, han skyndte sig op på værelset, men det var for sent.

Uden for det åbne vindue summede den grønne og hvide helikopter højt over jorden, og tre uniformer fra Border Patrol hang i en wire, der stak ud under den, der var måske et par meter imellem dem, da de klatrede ned i noget, der skulle ligne et farligt grænseområde nær Mexico. Endnu en øvelse. Der var altid en øvelse i gang her. Erik Wilson havde boet på militærbasen i det østlige USA i knap en uge, han havde to uger tilbage af sin uddannelse inden for information, infiltration og vidnebeskyttelse for europæiske politifolk. I denne omgang i hvert fald.

Han lukkede vinduet, rengøringsdamerne brød sig ikke om, at det stod åbent, det var noget med officersshotellets nye klima-

anlæg, og hvordan det holdt op med at fungere, hvis folk selv luftede ud. Han skiftede skjorte, betragtede en høj og ret lys midaldrende mand i spejlet, en mand, der allerede nu burde have været på vej til en dag inden døre med politifolk fra fire amerikanske delstater som kursuskammerater.

Han stod der stadig. Tre minutter over otte. De burde være færdige nu.

Paulas mobiltelefon var den, der lå længst til højre af de fem på skrivebordet. Ligesom de andre havde den et enkelt forprogrammeret nummer.

Erik Wilson nåede ikke engang at svare.

– *Det gik ad helvede til.*